

5. po Trojici – 1.7.2018

Efód kňaza

„Ja som v dome Božom ako čerstvá olíva, na večné veky dúfam v Božiu milosť. Ďakovať chcem Ti naveky, že si to urobil. Očakávať chcem na Tvoje meno, lebo je vzácné pred Tvojimi pobožnými“ (Ž 52).

2 Mojžišova 28:6 „Efód nech zhotovia zo zlata, modrého a červeného purpuru, karmazínu a súkaného lanu ako tkáčske umelecké dielo“.

Najkratšia a veľmi obľúbená modlitba je: „ďakujeme Ti, Pane, za všetko“ – zvyknem vtedy deti upozorniť, že je to síce krásne, ale že je občas potrebné konkretizovať, **čo rozumieme pod slovom „všetko“**. To isté môžeme povedať o vyznaní lásky – keď niekomu povieme: „**ľúbim ťa**“ – **niekedy to stačí, ale niekedy treba tieto slová vyjadriť konkrétne**. Alebo ak v cirkvi hovoríme, že Pánovi máme dať k dispozícii „celý život“, **čo myslíme pod tým slovom celý, čo je to konkrétne?** Jednoducho niekedy stačia všeobecnosti, no veľakrát v živote záleží práve na tých konkrétnostiach, ktorými vyjadrujeme svoju vieru, lásku a odovzdanosť tak voči človeku ako aj voči Pánu Bohu.

Práve o tejto konkrétnosti hovorí aj **efód**, ktorý bol súčasťou odevu kňazov. Bola to akási **zástera spojená cez plecيا pomocou dvojitéh náplecníkov a previazaná opaskom**. Materiál, z ktorého bol zhotovený, je rovnaký, aký bol použitý v stánku zmluvy. Kým však ostatný materiál bol na stánku, tento efód bol na človeku – môžeme teda povedať, že **stotožňuje človeka so Spasiteľom, Pánom Ježišom Kristom, naznačuje jednotu, ktorú nie je možné vyjadriť slovami**.

Toto rúcho zakrývalo telo človeka a **učí nás tak správne mu vzťahu kresťana ku telu**. Apoštol Pavol píše: „**oblečte sa v Pána Ježiša Krista a o telo sa nestarajte tak, aby vznikali v ňom zlé žiadosti**“ (Rím 13:14). Hoci žijeme na tomto svete, sme súčasťou sveta nebeského. Preto by sme mali mať myslenie zhodné s myslením neba. **A to znamená nestarať sa o telo natoľko, že by bránilo spoločenstvu s Pánom Bohom**. Lenže my to robíme – **príliš sa staráme o telo**. *Ved' si len spomeňme: keď je telo hladné, bez rozmyšľania ideme pozrieť, čo je v chladničke, no keď je hladná duša, necháme ju vyhladovať až na doraz. Keď je telu zima, oblečieme sa, ale keď naše srdce necíti dostatok tepla Božej lásky, necháme ho vychladnúť. Keď sa ozvú choroby a my cítime blízkosť staroby či smrti, chodíme k lekárom, berieme lieky a robíme všetko možné, len aby sme si zachránili telo, no keď stráca nádej duša, nerobíme nič, aby sme získali večný život a spasenie v Kristovi...*

Toho by sme sa mali zbaviť: nestarať sa o telo na prvom mieste a nevenovať mu všetko svoje úsilie, nerobiť ho prioritou našej existencie. Pretože aj keby sme telu dali všetko, čo chce a aj mnoho navyše, aj tak by platilo, že sme pred Bohom nahí (2 Kor 5:3). **Najviac by nám malo záležať, aby sme boli oblečení a zaopatrení Kristovou spravodlivosťou a aby sme mali nebeský charakter, ktorý nás učí starať sa o telo primerane s výhľadom do budúcnosti neba.**

Urobme všetko preto, aby náš pozemský život nebol na príťaž nášho spoločenstva s Bohom, ale aby ho podporoval a ukazoval. Snažme sa, aby sme boli príjemní Pánovi a aby naše oblečenie duše zodpovedalo tomu, čo požaduje náš nebeský Otec. Berme telo ako dar, lebo je chrámom Ducha svätého, ale zároveň ho berme ako prostriedok, cez ktorý často na nás útočí pokušenie. Nech je Pán Ježiš Pánom aj nad našim telom, aj nad celým životom.

Štyri farby efódu nám pripomínajú Ježišov charakter a tým aj návod na to, ako celý svoj život odovzdať do Jeho svätých rúk.

Súkany ľan predstavuje Kristovu čistotu a spravodlivosť vo vzťahu k Pánu Bohu. A vo vzťahu k ľuďom nefalšovanú, otvorenú povahu, čisté, úprimné úmysly a pravdivosť voči všetkým ľuďom. Či k hriešnikom alebo farizejom Pán Ježiš vždy vyjadril, čo si myslí, čo cíti. Nemal rád pretváрку – tú často vyčítal práve náboženským predstaviteľom Izraela (aj dnes by mal čo vyčítať). On sám totiž nemal, čo zakrývať, nemusel sa pretvarovať, mohol sa naplno prejaviť, pretože sa nebál toho, čo povedia ľudia.

K dnešným najrozšírenejším vlastnostiam ľudí vo svete určite patrí pretváarka, lož, zakrývanie reality, dvojzmyselnosť, posmech. Iné hovoríme a iné si myslíme, usmievame sa na tých, ktorých nenávidíme, podávame ruky tým, ktorými pohrdame, kamarátíme sa s tými, ktorým sa posmievame... Chceme pravdu, ale nakoniec ju neznášame a tak hráme divadlá, hoci my sami vyznávame, že túžime po úprimnosti. Tejto spoločnosti, aj našim rodinám či cirkvi **chýba čistota vzťahov**, ku ktorej nás pozýva Pán Ježiš Kristus.

Môžeme vyznať, že sme vo vzťahoch k Bohu a k ľuďom pravdiví, čistí a úprimní?

Modrý purpur obracia pohľad k nebu – z neho Ježiš prišiel a tam sa aj, po ukončení pozemského diela, vrátil. Sám Boží Syn si počas svojho pozemského života uvedomoval, že tu nie je Jeho pravý domov. A napriek tomu žil zodpovedne každý deň svojho pozemského putovania. No nezameral

sa výhradne na časnosť, ale žil pre večnosť. Hoci tu prišiel s jasným cieľom našej záchrany, cítil sa tu ako cudzinec a vždy ním aj bol, preto Ho ukrižovali, pretože nezapadal do noriem tohto sveta. Jeho život a dielo bolo naplno realizované tu, ale motivované a smerované do nebeskej budúcnosti.

Svojou bytosťou sme súčasťou tohto sveta, máme tu naplno žiť, pracovať, milovať, aktívne prispievať, pretvárať a naplňovať vierou tento svet. Ale ako Ježiš hovorí: „nie sme zo sveta, ako ani On nebol zo sveta“ (J 17). Preto, ak tu občas cítíme pocit cudzoty, že tu nepatríme, že takto nechceme žiť, to sa v nás ozýva to nebeské volanie. Veď tento svet nám nikdy nemôže plne rozumieť, nemôže nás dokonalo prijať, pretože sme vzdialení jeho smerovaniu. Ale to nás nemá robiť smutnými, práve naopak, mali by sme byť spokojní s tým, ak nás svet nenávidí kvôli našej viere v Ježiša Krista. Jeho nenávidel ešte skôr a my tu predsa nie sme doma. **Náš domov je v nebesiach.**

Otázka však znie: je na mojom živote vidno, že už tu žijem nekom?

Červený purpur poukazuje na kráľovskú hodnosť Pána Ježiša Krista. Práve to bolo motívom pre Ježišovu odvahu ku všetkému, čo Ho na tomto svete čakalo. Preto sa smelo mohol pozrieť do očí svojim odporcom, vyznávať svoje božstvo pred farizejmi a zákonníkmi, preto mohol bez slova prijať utrpenie, týranie aj smrť na križi. Celý čas totiž vedel kým je a to Mu nikto nemohol vziať. Práve Jeho kráľovská hodnosť, ktorá nepochádzala z tohto sveta, Mu dávala schopnosť ísť voči všetkému a všetkým so vztýčenou hlavou.

My, kresťania, sa zvykneme utiahnuť, snažíme sa byť tichí, možno až nepoznatelní, skrývame sa a robíme všetko preto, aby sme sa nepreukázali ako pyšní. Strach z pýchy nám však často bráni uvedomovať si, že sme deťmi Kráľa a máme svoju hodnosť Božích detí. A to už niečo znamená. Preto by sme mali **mať určitú dávku hrdosti, správne sebavedomie a istotu vo vystupovaní pred ľuďmi, pokiaľ robíme správne veci.** To však so sebou môže priniesť aj utrpenie, prenasledovanie, námahu a ťažkosti, pretože - hoci ako Božie deti, predsa – žijeme vo svete hriechu. Napriek tomu, **ak trpíme pre Krista, ak žijeme pre Neho, máme byť na to hrdí, pri všetkej skromnosti.**

Prejavujeme patričnou hrdosťou našu príslušnosť k Bohu alebo sa za to skôr hanbíme?

Šarlát resp. karmazín je symbolom Kristovho utrpenia a odlúčenia od Boha, vo chvíli Jeho obete. Je to stotožnenie sa s Kristom aj v utrpení, v ktorom Kristus zostal sám, nikto Mu nemohol pomáhať, nikto ho nemohol

pretrpieť za Neho. Toto stotožnenie znamená premenenie podstaty srdca, vnútra hriešneho človeka na človeka nového. Nejde iba o schopnosť nehrešiť, ale o konkrétne nevykonávanie hriechu. Nie je to iba o túžbe žiť svätý život, ale o realite takéhoto spôsobu života v bežnom dni.

Byť s Kristom jedno v radosi aj trápení znamená, že hriech sa stal našim nepriateľom, proti ktorému stále bojujeme. On síce zasahuje, ale my mu nedávame možnosť ovládať nás či podmaniť si naše myslenie. Byť s Kristom jedno znamená rátať aj s duchovnými ťažkosťami, útokmi diabla, prenasledovaním či výsmechom. Znamená to občas cítiť Božiu neprítomnosť a kráčať s krížom na pleciah v ústrety budúcnosti neba. Byť s Kristom jedno znamená vydávať svoj život k dispozícii Bohu s prosbou: „nech sa stane Tvoja vôľa“ a rátať s tým, že následky viery nie sú vždy požehnanie a hojnosť, ale aj strádanie a nedostatok. Byť s Kristom jedno znamená neustále a stále znova a znova vkladať seba samého do rúk nebeského Otca, konať podľa Jeho zásad a uplatňovať lásku, ktorá sa obetuje až na smrť. **Byť s Kristom jedno znamená byť Kristov, byť ako On.**

Chceme byť jedno s Kristom, aj keď to so sebou môže priniesť aj utrpenie?

Nič viac a nič menej od nás Pán Ježiš neočakáva, iba to, aby sme mali správny postoj k nášmu telu, aby sme boli pravdiví a čistí, aby sme tu na zemi žili neбом, aby sme sa za Ježiša nehanbili a aby sme boli v každej chvíli života Jemu podobní. Amen.